

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Mors quam sit amara, deq[ue] signis quibusdam mortem corporis
præcedentibus. Can. VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

funde in tuo corde imprimis, vt tuarum pœnarum oblita, in meam quasi passionem transmiseris, imbit te & omnia tua peccata depones, rogans me per omnem meam, pœnarum acerbissimam, quàm pro tua mundi totius redemptione petuli, vt pro te patri meo cœlesti satisfacere, omniaq; tua meis sanctissimis meritis abolere delicta velim. Hæc si studiosè feceris, non dubium, quin omnis impatientia & sinistra de me suspitio quasi fumus euanescent. Quarta & vltima tentatio dæmonum est, recuperatæ salutis vana quædam spes, qua quum multi decipiantur, non est qui enarrare sufficiat. Hæc vana, spes toto conatu est tibi procul abijcienda ex animo, quando ipse per meum Apostolum testatus sum: *Dies Domini quasi surit in nocte veniet.* Item: *Media nocte clamor factus est: hoc est nullo sciente: Quis enim te o homo certiore fecit, vt pristinæ sanitati restituaris? Si nemo, vnde ergo speras, quod nescis, vterum futurum sit, nec ne? Vtere ergo consilio saniore & omni virtute qua potes, ad mortem omni hora te expectantem, præpara. Nam idèd illam horam tibi esse volui incertam, vt semper tibi posset esse suspecta.*

Mors quam sit amara, de quæ signis quibusdam mortem corporis præcedentibus.

CANON VI.

VT eo sollicitius mortem incertam semper præ oculis habeas & anima, operepretium est, de eius amaritudine aliqua tibi insinuare, quo semper cum timore & tremore meum aduentum præstoleris, & tuam ipsius salutem opereris. Scio namq; quod hominibus cunctis naturaliter insit, appetitus quidam vanus diu viuendi, & in bonis præsentibus mundi vanitatibus gaudendi. Sic etiam è contra, à natura eis inditus est timor quidam incertæ & repentinæ mortis. Nam cum hunc in aquis submersum, alium gladio peremptum, tertium improvisa ac subitanea morte extinctum audiunt, timore reuera concutiuntur, ne fortè vel simile quid illis contingat: quandoquidem nemo pro comperto habet, qui hoc momento viuat & sanus incolumisq; existit, se post horam victurum. Sed ne putes idèd mortem non esse molestam ac amaram, quia quosdam repente, ac quasi sine dolore interimat atque necet, tibi memetipsum in exemplum constituo, qui instantem mortem ante oculos cernens, non solum timore fui concussus, verum cepi insuper pauere & cadere ac tristis esse vsque ad mortem, orabamq; Patrem meum, vt illum à me mortis calicem transferret. Sic quidam mortis amaritudinè ex naturalibus quibusdam causis considerans, in hanc prorupit vocem: *Omniū terribilium, terribilissimum est mors.* Item quidam Sapiens: *O mors quam amara est memoria tua, homini sano & fiduciam habenti in diuitijs suis.* Et quamuis verum sit quosdam quasi sine dolore spiritum suum exhalare, omnibus tamen hæc moriendi nõ contingit conditio, quando complures videas, qui longa & diutina ægritudine ac intolerabili penè corporis molestia vexati, tandè suum extremum claudant diem. Et hi fortè multo feliciores ac beatores atque in sublimiori beatitudinis loco constituendi, quàm priores illi, qui absque pœna defunguntur.

Idèd mi filia hoc tene, mortem naturalem omnibus eius circumstantijs ritè penfatis, maximè esse grauem & amaritudine repletam, ob pœnam præuaricationis, propter quã inflicta est. Vt autem huius ipsius mortis memoria profundius cordi

Passio Domini vt in morte cordi imprimenda.

Spes vana salutis recuperandæ vti multis imponat.

1. Thes. 5. Mar. 25.

Gregor.

Philip. 4. Vite lögioris quibusdã affectus insit.

Mat. 26.

Marc. 21.

Lucæ 22.

Aristot. 3.

Acti.

Ecli. 43.

Mori quosdam sine dolore.

Mortem esse super omnia graue propter transgressionem.

Mortui
hominis
imago vt
ante oculos
figenda.

tuo in sculpatur, proponam tibi hic hominis iamq; morituri miseram speciem & dispositionem, vt quem paulò ante floridum ac naturali decore, pulchritudine & ornatu decoratum intuebaris, iam cernas toto corpore pallere, oculos præ magnitudine pœnarum euertere, linguam simul & omnium membrorum officio priuari. Vide etiam quomodo eiusmodi hominis pili labantur, frons contrahatur, membra cuncta rigescant, mentum roat, labia infrigidentur, halitus paulatim se recolligens deficiat. Et ecce mox adsunt quædam puncturæ ac pressuræ mortiferæ, quasi mortis futuræ certa inditia, cor pungentes & transfigentes. Hosq; sequitur sudor mortis, qui naturam vitam esse demonstrat, sicut pœnis atque angustijs præualentibus, natura succumbit, & anima de habitaculo suo eijcitur, extrahitur & rapitur, pro bonis, quæ egit receptura vitam æternam, pro malis verò, iustum Dei iudicium. Huiusmodi morientis dispositionem, quidam de meis amicis ita describit. Quotidie: inquam, morimur, quotidie aliqua pars vitæ demitur, & tunc quoque cum crescimus, vita decrescit. Memento ergo, ô homo, quoniam in morte nasus frigaret, dentes nigrescent, facies palleſcet. Et addit: Nihil itaque vilius, nihil horribilius caduere hominis mortui. In aere non suspenditur, ne aer corrumpatur: in aquam non proijcitur, ne aqua inficiatur. Sed in foueam mittitur tanquam venenû aspidum, ne amplius videatur. Quid enim fœditius humano caduere? quid horribilius homine mortuo? cuius efat in vita tam gratissimus amplexus, sit in morte horribilis aspectus. Quid ergo, ô miseri, profunt vobis diuitiæ, delitiæ, & honores? Diuitiæ nō liberant à morte, nec delitiæ à vermibus. Qui ante tempus modicū sedebat ornatus in aula, iacet modo sepultus in tumba. Si haberes ô anima fortitudinem Sampsonis, pulchritudinem Absalonis, sapientiam Salomonis, diuitias Croesi, potestatem Oetiquiani, quid tibi prodesset, quando caro vermibus, anima tetris spiritibus crucianda datur? Memorare ergo nouissima tua vt ad hunc extremum non peruenias articulum, vbi de periculo animæ agatur.

Effectus præmeditationis mortis.

CANON VII.

Timor qui
nam ex me-
ditatione
mortis nasci-
tur.
2. Cor. 5.
Prou 14.

Deut. 4.
Solicitudo
quæ nasci-
tur ex
mortis me-
moria.
Colof. 2.

VT intelligas ô nobilis anima, quid conferat frequēs memoria mortis, quise fructus eiusmodi exercitij, paucis hic perstringam eius effectus, ne inuacuum cucurisse, aut incassum laborasse videaris. Primus effectus est, qui ex iugi ac frequenti mortis consideratione nasci solet, timor, quo homines in pœnis multos flagitijs & peccatis retrahuntur. Nam dum timent ex improvisa morte se præueniendos, meoq; cōspectui exhibendos, vt recipiant prout quisque gesit in corpore suo siue bonum siue malum, non libet iam mala perpetrare, nec quicquam illiciti admittere. Hinc Salomon loquitur: *Sapiens timet, & declinat à malo*, hoc est, non vanè securitati innititur, non inani lætitia resoluitur, non iocis, non lusibus, non alijs denique infructuosis operibus vacat, sed omni custodia custodit cor & animam suam, sollicitus: ne me ad iracundiam prouocet, aut mea præcepta transgrediatur. Secundus effectus qui ex mortis recordatione oritur, est sollicitudo & circumspectio, vt homines, scilicet, reddantur solliciti & circumspecti in omnibus operibus & vijs suis, ne circumueniantur à sathana: ita vt mortem, quasi omni hora præsentem ante oculos habeant, seseq; ad eam per veram pœnitentiam præparent, atque alijs pijs & deuotis exercitijs, vt operibus misericordie, vitiorum mortificationi, virtutumq; strenuæ exercitationi, gnauiter vacent. Ea nanque eos non parum mihi commen-